

Hvis en afgørelse fra en anden medlemsstat ikke opfylder definitionen, kan afgørelsen ikke fuldbyrdes efter bestemmelserne i lovens kapitel 6 a.

Efter rammeafgørelsens artikel 20, stk. 1, træder rammeafgørelsen i stedet for de tilsvarende bestemmelser i Europarådets konvention fra 1983 om overførsel af domfældte og 1970-konventionen om straffedømmes internationale retsvirkninger. Konventionerne kan derfor ikke anvendes som supplement til loven.

For så vidt angår anmodninger fra Finland og Sverige om overførsel af domfældte til afsoning af fængselsstraf skal de fortsat behandles efter loven om samarbejde med Finland, Island, Norge og Sverige angående fuldbyrdelse af straf mv. (den nordiske straffuldbyrdelseslov). Der henvises til afsnit III, pkt. 3.1, i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Om forholdet mellem lovforslagets regler og reglerne om udlevering henvises til afsnit III, pkt. 3.1, i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Der henvises i øvrigt til afsnit III, pkt. 3.2, i lovforslagets almindelige bemærkninger.

§ 29 b

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 1* er udtryk for rammeafgørelsens – og lovforslagets – udgangspunkt om, at en afgørelse om fængselsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning, som opfylder definitionen i § 29 a, skal fuldbyrdes her i landet, hvis den domfældte befinder sig i den medlemsstat, som anmoder om fuldbyrdelse (udstedelsesstaten), eller her i landet. Fuldbyrdelse kan dog afslås af de opregnede grunde i § 29 c - § 29 f.

I visse medlemsstater kan det fremgå af en straffedom, hvilken straf der er idømt for de enkelte strafbare forhold, som den domfældte straffes for ved den pågældende dom. Disse medlemsstater kan efter rammeafgørelsen anmode om delvis fuldbyrdelse af dommen, men fuldbyrdelsesstaten er ikke forpligtet til at efterkomme en sådan anmodning om delvis fuldbyrdelse. Efter artikel 9a kan myndighederne i henholdsvis udstedelsesstaten og fuldbyrdelsesstaten i det enkelte tilfælde give deres tilslutning til delvis anerkendelse og fuldbyrdelse af en sanktion i overensstemmelse med de betingelser, som de har fastsat, forudsat det ikke vil medføre en forlængelse af sanktionen. Hvis fuldbyrdelsesstaten ikke tilslutter sig en delvis fuldbyrdelse, skal udstedelsesstaten trække anmodningen tilbage. Spørgsmålet om, hvorvidt en anmodning om delvis fuldbyrdelse her i landet bør imødekommes, må bl.a. afhænge af, om en sådan delvis fuldbyrdelse må antages at kunne forbedre den dom-

fældtes muligheder for resocialisering, herunder om den domfældte selv ønsker en sådan delvis fuldbyrdelse her i landet.

Efter bestemmelserne i *stk. 2* og *stk. 3* kan den idømte sanktion *tilpasses*, hvis den er uforenelig med den straf eller de sanktioner, der ville kunne idømmes efter dansk lovgivning for en tilsvarende strafbar handling, enten på grund af sanktionens varighed eller art. Bestemmelserne gennemfører rammeafgørelsens artikel 8, stk. 2 og 3. Der er ikke – som efter de gældende konventioner – mulighed for at foretage omsætning af den udenlandske dom ved at lade de danske domstole fastsætte en fængselsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning på baggrund af sagens omstændigheder svarende til den fængselsstraf, der kunne forventes idømt under en tilsvarende dansk sag.

Stk. 2 vedrører den situation, hvor domfældte er idømt en sanktion af en varighed, der overstiger den maksimale straf i henhold til dansk lovgivning for en tilsvarende strafbar handling. Sanktionens varighed skal i så fald nedsættes til den straf, der maksimalt kunne være idømt efter den eller de relevante straffebestemmelse i dansk ret. Sanktionen kan ikke nedsættes under dette niveau.

Hvis straffebestemmelsen i dansk lovgivning foreskriver, at der under visse betingelser kan idømmes en forhøjet straf, bør der foretages en konkret vurdering af, om disse betingelser i givet fald er til stede i den konkrete sag. Det kan endvidere være nødvendigt at inddrage oplysninger om den domfældtes person på gerningstidspunktet. Der henvises til det nedenfor omtalte eksempel vedrørende straffelovens § 33, stk. 3.

Stk. 3 vedrører den situation, hvor sanktionen på grund af sin art ikke er forenelig med de sanktioner, der kan anvendes efter dansk lovgivning for en tilsvarende strafbar handling. Bestemmelsen kan således bl.a. anvendes, hvis sanktionen indebærer foranstaltninger over for visse typer domfældte, herunder unge eller sindssyge, mentalt retarderede i svær grad mv., som ikke ville kunne anvendes efter dansk ret over for disse persongrupper.

Den idømte sanktion skal tilpasses til en lignende *type* sanktion, der ville kunne anvendes for en tilsvarende lovovertrædelse her i landet. Sanktionen kan f.eks. tilpasses til én af de foranstaltninger der er nævnt i straffelovens § 68, 2. pkt. Sanktionen kan ikke konverteres til en bødestraf. Når dansk ret ikke hjemler fængselsstraf for en given overtrædelse, der i et andet medlemsland har ført til idømmelse af fængselsstraf, må straffen ved overførelse til afsoning her i landet tilpasses til den lavest mulige strafposition for